

Nemű

A fa lombkoronájában lakom.
Ágyneműim légnemű vásznak.
A bagoly hetek óta nem tért vissza.
Szótárral alszom. Fordítom a napszakot.

Éjjel, mint az ájulás világossága.
Felkeresem a volt iskolát, bíróságot.
Sapkámról leszakad a bojt.
Pocsolyába hullik. Nem kísér tovább.

Beszélek vele. Bemegyek az irodáig.
A folyosón kitömött állatok fagytekintete.
Senki. A kagyló mellétéve.
A hang még percekig köröz fülemben.

A fa lombkoronájában alszom.
Ágyneműim párás sóhajok.
Kifújt füst és ködfelejtés.
Ébrednek. Felém repül, visszatér a bagoly.

Sarokba, résbe

Már majdnem beláttam a redők mögé, amikor elmozdult.
Fényképet rejteget, hogy a legmegfelelőbb pillanatban
vegye elő. Bizonyíték lesz. Kulcs és csúzliból lőtt csapágygolyó.
Tessék. Leültetnek, várnom kell. Felismerem a fotón látható számot.

Én is pont hetvenhetes vagyok. De nincs szívbetegségem.
Csak képzelem, mint az álmok behelyettesítését. Rögtön illeszt.
Illeszkedem sarkokhoz, résekhez. Kamaszkorom óta
próbálnak sarokba, résbe tuszkolni. Éjjel háromkor.

Vagy négykor elindulni. Itt hagyva mindezt. A hűtőben.
Ami van, a polcokon, mint merengő, konyhakész szemgolyók.
A hús burka, az a hártya, ami feszes és szivárványfényel ír.
Fagyasztóba zárt korcsolyahangok. Számban a lék.

A nyál ilyen pocsolya. A múltkor viszont téglákat cipeltünk.
Még most is téglaporos a párnám. Nehéz, mint az ébredés.
Súlya van a megszokásnak, nem könnyít a váratlanság.
Átkeresztelek a pokokat, mint százévente az utcákat.

Hartay Csaba (1977): költő, újságíró. Legutóbbi kötete: *Lerepül a hülye fejetek* (Podmaniczky Művészeti Alapítvány, 2013).